

Việt Nam sau năm 2016: Ai sẽ lên lãnh đạo?

Phan Công Chánh - 14/07/2015

Cứ mỗi 5 năm, Đảng Cộng sản Việt Nam tổ chức Đại hội đảng toàn quốc. Trong số các vấn đề chính sách quan trọng khác, đại hội đảng chọn ra đội ngũ lãnh đạo trung ương để điều hành cả đảng lẫn đất nước. Nếu đại hội đảng lần thứ 11 (năm 2011) là dấu chỉ, Ban Chấp hành Trung ương mới, sẽ được tất cả các đại biểu tham dự đại hội đảng lần thứ 12 sắp tới bầu lên (sẽ được tổ chức vào năm 2016), sẽ chọn ra tổng bí thư mới, bộ chính trị mới, ban bí thư mới và ủy ban kiểm tra trung ương mới.

Đáng chú ý là: Ai sẽ lên nắm chức tổng bí thư mới trong Đại hội toàn quốc lần thứ 12 của Đảng Cộng sản Việt Nam?

Bối cảnh chính trị

Để trả lời câu hỏi này, trước tiên chúng ta phải xác định các nhà lãnh đạo có ảnh hưởng nhất trong cơ chế đảng và, thứ hai, xem xét ai trong số họ có khả năng chạy đua vào chức tổng bí thư. Quan sát kỹ những lãnh đạo ngồi ở bàn tại trung tâm mỗi cuộc họp đảng gần đây cho thấy 5 tên tuổi quen thuộc: Lê Hồng Anh (Chủ tịch Ủy Ban thường vụ của Bộ Chính trị), Nguyễn Tấn Dũng (Thủ tướng), Nguyễn Sinh Hùng (Chủ tịch Quốc hội), Trương Tấn Sang (Chủ tịch), và Nguyễn Phú Trọng (Tổng Bí thư). Được các đảng viên lão thành hỗ trợ mạnh mẽ, ông Anh và ông Trọng được xem như dẫn đầu cánh bảo thủ thân Trung Quốc, đối lập trực tiếp với ông Dũng (người đứng đầu phe cải cách thân Tây phương). Giữa họ là cánh trung dung thiên cải cách do ông Sang và ông Hùng dẫn đầu. Tất cả vận hành bên trong một nhóm thượng tầng được hình thành mới đây (được bảo vệ bởi quân đội, an ninh, và giới tinh hoa chính trị, là những người có quan tâm lợi ích đặc biệt của riêng họ).

Mặc dù họ không công khai tuyên bố ứng cử, mỗi người trong số các nhân vật cao cấp có lẽ đều mong ngồi ở chiếc ghế nóng quyền lực tối cao. Về

chính sách và các hoạt động chính trị của họ có thể tiết lộ cả những động cơ mà họ che giấu cũng như các khó khăn mà họ phải đối mặt. Trong 5 người, ông Anh và ông Hùng có thể được bỏ qua, còn lại ông Dũng, Sang, và ông Trọng tranh nhau chức tổng bí thư. Theo đa số các nhà quan sát, ông Hùng có ít ảnh hưởng chính trị nhất trong 5 người và có thể được thay thế bởi Phó Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Thị Kim Ngân, người mà số “phiếu tín nhiệm” về hiệu năng lãnh đạo quốc hội luôn luôn cao. Tướng Bộ trưởng Công an Trần Đại Quang có thể là một ứng cử viên khác.

Ông Anh, Chủ tịch Ủy ban Thường vụ, là một trong những nhà lãnh đạo mạnh mẽ nhất của phe bảo thủ thân Trung Quốc do ông Trọng dẫn đầu. Tuy nhiên, ông dường như thích vận hành quyền lực chính trị đằng sau hậu trường hơn, thay vì cạnh tranh cho chức tổng bí thư. Ngay cả nếu như ông quan tâm đến, vị thế ứng cử viên của ông sẽ là con đường dài, vì ông sẽ cần phải vượt qua hình ảnh của một cựu Bộ trưởng Công an cứng rắn cũng như “các mối liên hệ với Trung Quốc” (giống những người như ông Trọng và Bộ trưởng Quốc phòng Phùng Quang Thanh).

Trong khi đó, ông Sang và cánh ôn hòa của ông dường như đã bị gạt ra ngoài lề chính trị. Thật vậy, vị thế ứng cử viên của ông Sang cho chức tổng bí thư có lẽ chìm dần sau cuộc khủng hoảng giàn khoan dầu năm ngoái, khi ông bị coi như đã thất bại trong chức vị “chủ tịch nước”. Cuối cùng, ông Sang có thể ném hỗ trợ chính trị của ông cho ông Trọng hoặc ông Dũng, sau vài mặc cả chính trị. Những người ủng hộ ông có thể thích ông chuộc lại lỗi lầm với sự rút lui trong danh dự hơn.

Những gì đang hình thành là giai đoạn cuối cùng của một cuộc tranh đấu quyền lực cho chức vụ lãnh đạo đảng và nhà nước giữa ông Dũng và ông Trọng, theo thứ tự, đại diện cho cánh cải cách thân Tây phương và cánh bảo thủ thân Trung Quốc.

Sự nổi lên của ông Dũng

Trong bài viết này, tôi cho rằng Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng sẽ là tổng bí thư kế tiếp, ngoại trừ có một sự xáo trộn lớn. Tôi có sáu lý do cho sự suy đoán này.

1.- Đầu tiên, ông Dũng sẽ có nhiều khả năng giành chiến thắng đơn giản chỉ vì đối thủ chính yếu của ông là ông Trọng đã thất bại trong việc cung cấp cho Đảng Cộng sản Việt Nam một nhà lãnh đạo có khả năng về chính trị, người có thể chứng tỏ là một ứng cử viên vượt bậc cho chức vụ. Ông Trọng sẽ tới kỳ nghỉ hưu sau Đại hội Đảng lần thứ 12, nhưng đã thất bại trong việc tìm người kế nhiệm đáng tin cậy về chính trị bởi vì ông đã đại dột quây quần quanh ông những quan chức đảng thân Trung Quốc và các nhà tư tưởng thủ cựu, chứ không phải những nhà kỹ trị mà ông Dũng đã khéo léo lựa chọn để tối đa hóa và đa dạng hóa ảnh hưởng đảng và nhà nước của ông.

Ngày của ông Trọng đã được đếm và sự lựa chọn người kế nhiệm chức tổng bí thư và các ghế quyền lực khác trong phe cánh của ông đã tàn lụi.

Với ứng cử viên Phạm Quang Nghị, Bí thư thứ nhất của Hà Nội, đã vấp ngã sau chuyến đi Mỹ không đúng thời điểm vào cuối tháng 7, có vẻ như ông Trọng và phe cánh của ông đang nuôi dưỡng Bộ trưởng Quốc phòng Phùng Quang Thanh để kế nhiệm ông Trọng hoặc thay thế ông Sang làm chủ tịch nước.

Chọn lựa đầu tiên là không thực tế, do những đặc điểm của ông Thanh: bộ dáng không thu hút, vị trí “thân Trung Quốc”, và những cáo buộc tham nhũng lớn không thương tiếc nhắm vào ông bởi một trang blog đã gây tranh cãi rất lớn đó là “Chân Dung Quyền Lực”. Trong khi đó, chọn lựa thứ hai, một vị trí lãnh đạo nhà nước thích hợp về phương diện ngoại giao, mà ông Carl Thayer cho thấy có thể duy trì một liên kết nóng bỏng quan trọng với Bắc Kinh, có vẻ thực tế hơn về chính trị, nhưng dù sao cũng sẽ là một trận chiến khó khăn. Dù sao, điều này có thể giải thích hình ảnh nổi bật của ông Thanh, ở trong nước và ở nước ngoài. Ví dụ, ông Thanh đồng hành ông Trọng trong chuyến đi Bắc Kinh được phổ biến rộng rãi vào tháng 4, tiếp đón Bộ trưởng Quốc phòng Trung Quốc Thường Vạn Toàn trong một chuyến quan sát hữu nghị dọc biên giới Việt-Trung vào tháng 5, tiếp đón Thượng nghị sĩ Mỹ John McCain, Bộ trưởng Quốc phòng Ashton Carter trong cùng tháng, và viếng thăm nước Pháp vào tháng 6. Trong khi ở Pháp, tuy nhiên, ông Thanh đã bất ngờ phải “nhập viện”, làm cho công việc ứng cử của ông có vẻ khá âm ỉ.

2.- Yếu tố thứ hai có lợi cho ông Dũng là ông đang ở thế thượng phong trong cuộc tranh giành quyền lực với cánh bảo thủ do ông Trọng dẫn đầu và được Bắc Kinh hỗ trợ, và do đó vô hiệu hóa chương ngại vật nguy hiểm nhất trên con đường quyền lực chính trị hợp pháp và ôn hòa. Cuộc thử thách quyền lực đầu tiên xảy ra vào tháng 10 năm 2012 khi ông Trọng cố gắng loại trừ ông Dũng bằng cách vận động Bộ Chính trị “bỏ phiếu bất tín nhiệm” chống lại ông Dũng do quản lý kinh tế yếu kém. Nhưng thay vào đó, Ủy ban Trung ương Đảng đã cứu ông Dũng bằng cách bỏ phiếu hỗ trợ thủ tướng lâm nạn trong vai trò lãnh đạo kinh tế tổng thể của ông. Đây là một thắng lợi chính trị lớn, cho dù không phải hoàn toàn, không chỉ cho ông Dũng và phe cải cách của ông, nhưng cho một tình thế mới trong sự bình đẳng với nhóm đảng viên lão thành (nhóm này vẫn kiểm soát vững chắc những người bảo thủ [trong đảng]).

Với đại hội đảng lần thứ 12 đang đến gần, ông Trọng đã cố gắng một lần nữa để vô hiệu hóa ông Dũng vào tháng 1 năm 2015 qua một cuộc bỏ phiếu tín nhiệm chưa từng có trong số 20 nhà lãnh đạo đảng hàng đầu của Ủy ban Trung ương. Ông Trọng hy vọng ông Dũng sẽ có điểm kém về hiệu năng làm việc do kinh tế suy thoái và tham nhũng tăng cao, và ông Trọng cùng các cộng sự của ông sẽ có điểm tốt. Trên thực tế, báo cáo không chính thức cho biết thủ tướng “vượt xa các đồng nghiệp của ông và đạt được đa số phiếu tín nhiệm”.

3.- Điều đó mang lại cho chúng ta yếu tố thứ ba: ông Dũng đã giành được sự ủng hộ chính trị của Ủy ban Trung ương hiện nay và các đảng viên lão thành có ảnh hưởng và vì thế có thể bảo đảm các phiếu quan trọng của Ủy ban Trung ương kế tiếp. Tất cả bốn “lý do chính” mà ông Lê Hồng Hiệp đề ra trong bài tham luận của ông về “ảnh hưởng ngày càng tăng trong Ủy ban Trung ương” của ông Dũng là hợp lý, theo quan điểm của tôi. Nếu ông Dũng có thể tận dụng tối đa “vốn chính trị hiện tại để giúp những người thân cận và các đồng minh của ông được bầu vào Ủy ban Trung ương mới, thì rất có khả năng ông sẽ được bầu làm Tổng Bí thư kế tiếp của ĐCSVN”. Tuy nhiên, có một số lý do chiến lược quan trọng khác mà Ủy ban Trung ương hiện tại đã liên tục ủng hộ ông Dũng để đối trọng với ông Trọng và cộng sự quyền thế của Bộ Chính trị, và Ủy ban Trung ương tiếp theo cũng sẽ như thế.

a/ Đầu tiên, điều quan trọng chiến lược là Ủy ban Trung ương phải duy trì một sự cân bằng giữa hai phe cánh mạnh nhất của Đảng Cộng sản Việt Nam – phe bảo thủ thân Trung Quốc do ông Trọng dẫn đầu, và phe cải cách thân Tây phương do ông Dũng dẫn đầu – để sự thống nhất đảng có thể được bảo đảm. Bằng cách dàn dựng tính lưỡng cực trong nội bộ đảng (luận đề / phản đề) chứ không phải là tiêu diệt phe đối lập (phản đề nội bộ) như Chủ tịch Tập Cận Bình đã làm ở Trung Quốc, cả xung đột và hài hòa trong đảng và nhà nước có thể được duy trì, cho phép cả Đảng và quốc gia giữ được tính độc lập trước các trò chơi quyền lực chính trị được sử dụng bởi các tác nhân bên ngoài như Trung Quốc, Hoa Kỳ, Nhật Bản, Nga, và Ấn Độ.

b/ Thứ hai, bằng cách duy trì tính lưỡng cực trong nội bộ đảng, các thành viên của Ủy ban Trung ương cũng có thể duy trì và bảo vệ quyền và lợi ích của cá nhân và phe phái một cách có hiệu quả nhất về mặt chính trị và cấu trúc. Điều này lại có thể giúp họ tránh được thảm họa cuối cùng: “cảnh nước mất nhà tan”. Tại Sao? Vâng, nếu phe thân Trung Quốc được phép nổi lên như là quyền lực thống trị duy nhất trong khi phe do ông Dũng dẫn đầu bị tiêu diệt hoàn toàn, Đảng Cộng sản Việt Nam sẽ bất lực chính trị trước các kế hoạch của Trung Quốc để biến Đông Nam Á thành khu vực ảnh hưởng đầu tiên trong tiến trình theo đuổi bá quyền.

4/ Lý do thứ tư tại sao ông Dũng rất có thể sẽ nổi lên chiến thắng tại đại hội đảng lần thứ 12 là một “thỏa thuận quyền lực” có thể đã được thực hiện theo lời khuyên của các đảng viên lão thành để duy trì sự thống nhất đảng – nhà nước và chủ quyền quốc gia trước các quyền lực bên ngoài. Khả năng này, là tiền đề để giải quyết sự bế tắc giữa hai phe phái đối nghịch mạnh ngang nhau trong đảng, phe ông Dũng và phe ông Trọng, có thể giải thích hai sự kiện chính trị có vẻ kỳ lạ. Đầu tiên là việc chọn ông Dũng – không phải ông Trọng hay ông Sang, là điều hợp lý hơn – làm diễn giả chính cùng với những đảng viên lão thành dàn hàng phía sau ông tại lễ kỷ niệm 40 năm giải phóng miền Nam Việt Nam, và bài diễn văn chống Mỹ đáng ngạc nhiên mà ông Dũng phát biểu. Có thể giải thích rằng ông Dũng

làm điều này như một phần của thỏa thuận để trở thành tổng bí thư kế tiếp, cho phép ông tuyên bố rằng ông đã theo dòng chính ý thức hệ và thực sự tôn trọng các đóng góp không thể bỏ qua của Nga và Trung Quốc để giải phóng miền Nam, Việt Nam. Sự kiện kỳ lạ thứ hai là thông báo chính thức về chuyến thăm Hoa Kỳ của ông Trọng hiện nay, cho phép ông có một cơ hội để tận hưởng tất cả uy tín liên quan trước khi rời khỏi quyền hành một cách êm thấm. (Một sự kiện kỳ lạ: Tại sao Chủ tịch Trung Quốc Tập Cận Bình mời ông Trọng qua thăm Trung Quốc trước và đón tiếp ông trong tư cách chuyến thăm nhà nước trước chuyến đi Mỹ? Phải chăng để đề phòng bất kỳ giao dịch trong tương lai mà Việt Nam có thể thực hiện với Mỹ và để nhắc nhở mọi người liên quan rằng Trung Quốc vẫn có thể chủ động và Hà Nội vẫn đang nằm dưới sự kiểm soát hiệu quả của Bắc Kinh?)

5.- Yếu tố thứ năm có lợi cho ông Dũng tại đại hội đảng lần thứ 12: khả năng của ông đối với công việc. Thủ tướng là lãnh đạo gây ấn tượng nhất mà Đảng Cộng sản Việt Nam có. Nếu chúng ta lấy 9 tiêu chuẩn quyền lực chung tại Việt Nam, cụ thể là, tầm nhìn chính trị, năng lực quản lý sự phát triển kinh tế và kinh tế thị trường, khôn ngoan chính trị và thực tế, sức thu hút, danh tiếng toàn quốc, danh hiệu dân tộc chủ nghĩa, có tầm vóc quốc tế, giàu có và gia đình ổn định, rõ ràng là ông Dũng không sở hữu tất cả, nhưng cũng rõ ràng không kém là ông ta dẫn trước các nhà lãnh đạo cao cấp khác trên hầu hết các điểm. Không ai trong số các đồng nghiệp của ông có tầm vóc quốc tế, sự kết nối rộng rãi ở nước ngoài, và các mối quan hệ cá nhân với các nhà lãnh đạo thế giới khác mà ông Dũng đã gieo trồng trong nhiều chuyến đi nước ngoài trong hai năm qua, kể cả chuyến đi mới nhất qua Nhật để dự Hội nghị Cấp cao Mekong – Nhật Bản lần thứ 7. Hãy xét đặc điểm lãnh đạo khác. Nếu dấu hiệu của một nhà lãnh đạo chính trị quyền lực là sự can đảm để thực hiện một quyết định khó khăn vào đúng thời điểm, như vậy thủ tướng dường như đã sống với ý nghĩa ban đầu của tên “Nguyễn” của ông (có thể dịch là “vô cùng dũng cảm”). Thời điểm quyết định quan trọng đầu tiên đã đến với bốn nhà lãnh đạo hàng đầu của đảng CSVN và Bộ Chính trị cầm quyền, khi vào ngày 1 tháng 5 năm 2014, Trung Quốc lấp đặt giàn khoan dầu HD-981 của họ bên trong vùng kinh tế đặc quyền do Việt Nam tuyên bố chủ quyền. Trong số các quan chức nhà nước hàng đầu, chỉ có ông Dũng đứng vững. Mười ngày sau đó, vào ngày 11 tháng 5, tại Hội nghị cấp cao ASEAN lần thứ 24 ở Naypyidaw, thủ tướng đã lên tiếng phản đối chính thức. Bằng cách đứng thẳng trước người Trung Quốc, ông Dũng đã tự chứng minh trước con mắt của các lực lượng vũ trang, Trung ương, và công chúng Việt Nam. Sau đó, Thủ tướng đã làm ngạc nhiên các nhà quan sát bằng cách công khai lên án đế quốc Mỹ trong lễ kỷ niệm 40 năm giải phóng miền Nam Việt Nam, trong quá trình giành sự ngưỡng mộ của những người Việt Nam yêu nước và những người bảo thủ chống Mỹ trong đảng Cộng sản Việt Nam với việc lên tiếng chống Mỹ, ngay cả khi đang tìm kiếm sự hỗ trợ của Washington để chống lại Trung Quốc.

6.- Yếu tố thứ sáu và cuối cùng: ông Dũng dường như đã giành được sự ủng hộ mạnh mẽ của các lực lượng vũ trang và giới ưu tú quyền lực trong quân đội, không chỉ do lập trường dân tộc của ông mà còn các chương trình hiện đại hóa quân sự trong việc thúc đẩy sự phát triển nhanh chóng ngành công nghiệp quốc phòng, mua máy bay phản lực chiến đấu và 6 tàu ngầm Kilo trong chuyến thăm Nga năm 2009, một hành động có tầm nhìn xa trước viễn cảnh sự xâm lấn của Trung Quốc trong vùng Biển Đông. Bất kỳ sự kháng cự nào từ ông Trọng và các nhà lãnh đạo thân Trung Quốc của Bộ Chính trị đối với loại chuẩn bị quân sự này có thể phải trả giá cho tham vọng lãnh đạo của họ trong con mắt của giới tinh hoa quân sự, đặc biệt là giữa các tướng lĩnh có lập trường dân tộc hiện nay đang tập trung sau lưng ông Dũng. Bằng chứng mới nhất về sự hỗ trợ quân sự mà ông Dũng hiện đang có là sự chủ trì của ông trước “Đại hội Thi đua Quyết thắng toàn quân” lần thứ IX của lực lượng vũ trang quốc gia tại Hà Nội vào ngày 01 tháng 7 (trong khi ông Trọng, Sang và Hùng đều vắng mặt). Tôi sẽ không đi xa như ông Lê Hồng Hiệp và gọi ông Dũng là “chính trị gia quyền lực nhất của Việt Nam trong ba mươi năm qua”. Giống như ông Carl Thayer, tôi cho rằng thủ tướng chính phủ hiện nay có khả năng nhất trong số các nhà lãnh đạo Đảng Cộng sản Việt Nam hàng đầu, và là người có khả năng nhất để lãnh đạo Việt Nam và bảo vệ chủ quyền lãnh thổ. Tuy nhiên, nếu lãnh đạo kế tiếp của Việt Nam thực sự có hiệu năng và quyền lực ở cả trong và ngoài nước, Ủy ban Trung ương kế tiếp nên thống nhất các vị trí đảng – nhà nước riêng biệt hiện nay thành một vị trí lãnh đạo thống nhất về chính trị, bằng cách bầu chủ tịch Nguyễn Tấn Dũng của Việt Nam, vào các chức tổng tư lệnh của các lực lượng vũ trang Việt Nam, và tổng bí thư Đảng Cộng sản Việt Nam. Đảng cũng nên bắt đầu làm việc để tạo ra một nền cộng hòa hiện đại với các tính năng như một nền dân chủ tổng thống, một quốc hội lưỡng viện, hệ thống hai đảng, và tự do báo chí. Điều này sẽ tránh sự nổi dậy của nền cai trị triều đình hay độc tài các loại, và có khả năng tốt hơn để quản lý các tệ nạn chính trị xã hội như tham nhũng.

Phan Công Chánh

Vietnam After 2016: Who Will Lead?

Who is most likely to emerge from the next party congress as general secretary?

By **Chánh Công Phan**

July 10, 2015

Every five years, the Vietnamese Communist Party holds its National Congress. Among other important policy issues, the party congress chooses the central leadership teams, to govern both the party and the country. If the 11th party congress

(2011) is any guide, the new Central Committee, which will be elected by all delegates at the coming 12th party congress (to be held in 2016), will select a new general secretary (*Tổng Bí Thư*), a new Politburo (*Bộ Chính Trị*), a new Secretariat (*Ban Bí Thư*), and a new Central Commission of Inspection (*Ủy Ban Kiểm Tra Trung Ương*).

Of particular interest is this: Who will emerge from the 12th National Congress of the Communist Party of Vietnam as the new general secretary?

Political Context

To answer this question, we must first identify the most influential leaders of the party establishment and, second, consider who among them is likely contending for the post of general secretary. Close observation of those leaders sitting at the central table at each of the recent major party meetings yields five familiar names: Lê Hồng Anh (Politburo Standing Committee Chairman), Nguyễn Tấn Dũng (Prime Minister), Nguyễn Sinh Hùng (National Assembly Chairman), Trương Tấn Sang (President), and Nguyễn Phú Trọng (General Secretary).

Backed by strong support from party elders, Anh and Trọng are seen as having led the pro-Chinese conservative faction in direct opposition to Dũng (who leads the pro-Western reformist faction). Between them lie the reform-oriented moderate faction led by Sang and Hùng. All operate within a fairly recent party oligarchy (guarded by its military, security, and political elites, who have their own particular interests).

Even though they have not publicly declared their candidacies, each of these senior figures may well aspire to sit in the hot seat of supreme power. Their policy moves and political activities can reveal both the motives they conceal and constraints they face. Of the five, Anh and Hùng can likely be discounted, leaving Dũng, Sang, and Trọng in place to fight it out for general secretary. According to most observers, Hùng is politically the least influential of the five and may be succeeded by his National Assembly Deputy Chairwoman Nguyễn Thị Kim Ngân, whose “[confidence vote](#)” scores for her parliamentary leadership performance have been consistently high. Minister of Public Security General Trần Đại Quang is another possible candidate.

Anh, the Standing Committee chairman, is one of the most powerful leaders of the pro-Chinese conservative faction led by Trọng. However, he appears to prefer wielding political power behind the scenes, rather than contending for the general secretary post. Even if he was interested, his candidacy would be a long shot given that he would need to overcome his image as a tough former minister of Public Security as well as his “Chinese connections” (like those of Trọng and Defense Minister General Phùng Quang Thanh).

Sang and his moderate faction, meanwhile, appear to have been marginalized politically. Indeed, Sang’s candidacy for general secretary likely sank following [last year’s oil rig crisis](#), when he was seen to have failed to be “presidential.” Ultimately, Sang may throw his political support behind either Dũng or Trọng, following some

political bargaining. His supporters may prefer that he redeem himself with a more dignified exit.

What is thus shaping up is the final phase of a power struggle for party-state leadership between Dũng and Trọng, representing the pro-Western reformist faction and the pro-Chinese conservative faction, respectively.

The Rise of Dũng

Within this context, I argue that Prime Minister Nguyễn Tấn Dũng will be the next general secretary, barring a major upset. I offer six reasons for this.

First, Dũng will most likely win simply because his archrival Trọng has failed to offer the Vietnamese Communist Party a politically capable leader who can be seen as a superior candidate for the post. Trọng is due to retire after the 12th party congress but has failed to find a politically credible successor because he has unwisely surrounded himself with pro-Chinese party functionaries and die-hard ideologues, rather than the technocrats that Dũng has skillfully chosen to maximize and diversify his party-state influences. Trọng's days are numbered and his options for a successor as general secretary and for other power seats in his faction have diminished. With the candidacy of Phạm Quang Nghị, first secretary of Hanoi, stumbling after his ill-timed U.S. visit last July, it seems that Trọng and his camp have been grooming Defense Minister General Phùng Quang Thanh to either succeed Trọng as general secretary or to take over from Sang as president.

The first option is unrealistic, given Thanh's liabilities: his uncharismatic image, his "pro-Chinese" position, and the massive corruption charges mercilessly levelled against him by an extremely controversial blog called "Chân Dung Quyền Lực" (The Profile of Power). The second option, meanwhile, a diplomatically desirable state leadership position, which Carl Thayer suggests could maintain a vital hot link with Beijing, looks more realistic politically, but will nonetheless be an uphill battle. Still, it may explain Thanh's high profile recently, at home and abroad. For example, Thanh accompanied Trọng on the latter's highly publicized trip to Beijing in April, hosted Chinese Defense Minister Chang Wanquan for a joint friendship tour along the Sino-Vietnamese border in May, hosted U.S. Senator John McCain Secretary of Defense Ashton Carter in the same month, and visited France in June. While in France, though, Thanh was suddenly "hospitalized," leaving his candidacy looking rather bleak.

The second factor in Dũng's favor is that he has the ascendancy in the power struggle against the Trọng-led/Beijing-supported conservative faction and has thus neutralized the most deadly obstacle to his peaceful and politically legitimate rise to power. The initial power showdown came in October 2012 when Trọng attempted to remove Dũng from power by having the Politburo to cast a "no confidence vote" against him for his mismanagement of the economy. But the Party Central Committee came to Dũng's political rescue when it voted to support the embattled prime minister for his overall economic leadership performance instead. This was a major political victory, even if not a complete one, not just for Dũng and his reformist

faction, but for the new state as the equal of the old party (the latter still under the firm control of the conservatives).

With the 12th party congress approaching, Trọng tried again to neutralize Dũng in January 2015 with an unprecedented confidence vote (*lấy phiếu tín nhiệm*) on the top 20 party leaders by the Central Committee. Trọng was hoping that Dũng would score poorly on his job performance because of the economic slowdown and rising corruption, and that Trọng and his associates would do well. In fact, unofficial reports [suggest](#) that the prime minister “outperformed his peers and secured the most confidence votes.”

That brings us to our third factor: Dũng has won the political support of the existing Central Committee and influential party elders and can thus secure the critical votes of the next Central Committee. All four “major reasons” that Lê Hồng Hiệp offers in his [explanation](#) of Dũng’s “growing influence over the Central Committee” are valid in my view. If Dũng can make good use of “his current political capital to get his protégés and allies elected to the new Central Committee, it is highly likely that he will be elected the next CPV General Secretary.” However, there are some other strategically important reasons why the existing Central Committee has backed Dũng consistently in opposition to Trọng and his powerful Politburo associates, and so will the next Central Committee.

First, it is strategically imperative for the Central Committee to maintain a balance between the two most powerful factions of the Vietnamese Communist Party – the pro-Chinese conservative faction led by Trọng, and the pro-Western reformist led by Dũng – so that party unity can be dialectically guaranteed. By orchestrating this kind of internal party duality (thesis/antithesis) rather than destroying the opposition (the internal antithesis) as President Xi Jinping has been doing in China, both party/state conflict and party/state harmony can be maintained, allowing both the party and Vietnam to retain their independence despite the power politics games played by external actors such as China, the United States, Japan, Russia, and India. Second, by maintaining internal party duality, the Central Committee members can also maintain and protect their personal and factional powers and interests in the way that works best politically and structurally. This in turn may help them avoid the ultimate disaster: “*cánh nước mất nhà tan*” (the country lost and the family destroyed scenario). Why? Well, if the pro-Chinese faction were allowed to emerge as the sole ruling power with the Dũng-led faction effectively destroyed, the Vietnamese Communist Party would be politically helpless in the face of China’s plans to transform Southeast Asia into the first sphere of influence in its pursuit of hegemony.

The fourth reason why Dũng will most likely emerge victorious at the 12th party congress is that a “power compromise” (*thỏa thuận quyền lực*) may have been made on the advice of party elders to maintain party-state unity and national sovereignty in the face of external forces. This possibility, which is premised on the impasse between the two equally powerful contending party factions, the Dũng-led faction and the Trọng-led faction, can explain two seemingly strange political events. The first was the choice of Dũng – and not Trọng or Sang, which would have been more

logical – to be the keynote speaker with top party elders lined up behind him at the [national 40th anniversary of the liberation of South Vietnam](#), and the stunningly anti-American speech that Dũng delivered. It could be argued that Dũng did this as part of a deal to become the next general secretary, allowing him to declare that he followed the official ideological lines and formally honored the indispensable Russian and Chinese contributions to the liberation of South Vietnam. The second strange event was the official announcements of Trọng's current to visit the United States, granting him an opportunity to enjoy all the associated prestige prior to a graceful exit from power. (Another odd event: Why did Chinese President Xi Jinping invite Trọng to visit China first and grant him a state visit ahead of Trọng's U.S. trip? Was it to preempt any future deals that Vietnam might make with the U.S. and to remind all concerned that China can still call the shots and that Hanoi is still under Beijing's effective control?)

The fifth factor favoring Dũng at the 12th party congress: his qualifications for the job. The prime minister is the most impressive leader that the Vietnamese Communist Party has. If we take nine general criteria for power in Vietnam, namely, political vision, economic development/market-oriented management know-how, political/practical wisdom, charisma, national popularity, nationalist credentials, international stature, family wealth, and family life, it is apparent that Dũng does not possess them all, but it is equally apparent that he is ahead of the other senior leaders on most counts. None of his peers have the international stature, extensive connections abroad, and personal relations with other world leaders that Dũng has cultivated during his many foreign visits over the past two years, including his latest trip to Japan for the Seventh Mekong-Japan Summit.

Let's consider another leadership trait. If the mark of a strong political leader is the courage to make a difficult decision at the right time, then the prime minister seems to have lived up to the original meaning of his name "Tấn Dũng" (which translates as "exceedingly courageous"). The first key decision moment came for the top four VCP leaders and the ruling Politburo, when on May 1, 2014, [China installed its oil rig HD-981](#) inside the special economic zone claimed by Vietnam. Of the top state officials, only Dũng stood firm. Ten days later, on May 11, at the 24th ASEAN Summit in Naypyidaw, the prime minister lodged an official protest. By standing up to the Chinese, Dũng proved himself in the eyes of the armed forces, the Central Committee, and the Vietnamese public. Later, the prime minister surprised observers by publicly denouncing U.S. imperialism during the 40th anniversary celebrations of the liberation of south Vietnam, in the process winning the admiration of Vietnamese patriots and those anti-U.S. conservatives within the Vietnamese Communist party for speaking out against the U.S. even while seeking Washington's support to counter China.

The sixth and final factor: Dũng seems to have earned the strong support of the armed forces and the powerful military elite, not only because of his nationalist stance but also because of his military modernization programs in pushing for the rapid development of the defense industry and purchases of jet fighters and six Kilo submarines during his 2009 visit to Russia, a visionary move in light of the Chinese

encroachment into the South China Sea (which Vietnam calls the East Sea). Any resistance from Trọng and his pro-Chinese Politburo leaders to this kind of military preparedness may have cost them their claim to leadership in the eyes of the military elite, especially among nationalistic generals who have now rallied behind Dũng. The latest evidence of the military support that Dũng now commands is his presiding over the IXth “Determined To Fight And Determined to Win Convention” of the national armed forces in Hanoi on July 1 (with Trọng, Sang and Hùng all absent).

I would not go as far as Lê Hồng Hiệp and call Dũng “Vietnam’s most powerful politician over the past thirty years.” Like Carl Thayer, I would suggest that the prime minister is presently the most capable of all the top Vietnamese Communist Party leaders, and the one best able to lead Vietnam and safeguard its sovereignty.

However, if Vietnam’s next leader is to be truly effective and powerful both at home and abroad, the next Central Committee should unify the current separate party-state positions into one politically unified leadership post, by electing Nguyễn Tấn Dũng president of Vietnam, commander-in-chief of the Vietnamese armed forces, and general secretary of the Vietnamese Communist Party. The party should also begin work to create a modern republic with features such as a presidential democracy, a bicameral congress, two-party system, and a free press. This will avoid the rise of dynastic rule or dictatorship of whatever type, and enable it to better manage sociopolitical ills such as corruption.

Chánh Công Phan, Ph.D. (University of Chicago), is an assistant professor of humanities and philosophy at the San Jose State University, San Jose, California, and editor of The Eastern Paths to Philosophic Self-Enlightenment (Kendall Hunt, 2002).

Chuyển đến: **Người Việt Góc Ớt**
Ngày 27/7/2015

www.vietnamvanhien.net

vietnamvanhien.net